

L'AVENÇADA

SETMANARI RADICAL-NACIONALISTA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ:
CARRER DE TRES-LLITS, NÚM. 3
LA CORRESPONDENCIA, AL DIRECTOR

Número, 10 cèntims

ELS TREBALLS ES PUBLIQUEN BAIX
L'EXCLUSIVA RESPONSABILITAT, DE
LLURS AUTORS, NO'S TORNEN ELS
ORIGINALS.

ANY II

Barcelona 29 d'Abril de 1916

NÚM. 61

En el primer de Maig

ASPIRACIONS

Molt ha avançat l'humanitat en la seva lenta i penosa evolució cap al progrés; immensa distància hi ha realment entre el món d'avui i el món d'ahir; però molt ha de caminar encara per arribar al límit del benestar humà a que aspiren els cors generosos. Encara subsisteix entre els homes aqueixa infàmia social nomenada esclavitud; i no sols subsisteix entre els homes selvatges i embrutits, sino també en pobles que's creuen civilitzats.

Y si be es cert que aquesta dominació absoluta de l'home per l'home va desaparèixer a mesura que l'humanitat progressa, no ho es menys també que, encara en les nacions més il·lustrades, queda altra espècie d'esclavitud, l'esclavitud social, que es i serà per molt temps la causa inicial dels cataclismes del present i del pervindre.

Les convulsions per causes purament religioses pot ben be dir-se que ja han passat a l'història: avui no's maten als homes per diferències de religió. Les polítiques, de les que no devem ara nosaltres ocupar-nos, i que tant han conmutat a l'humanitat han perdut també molt de sa primitiva cruïssa a mesura que han anat desapareixent els privilegis de raça o de casta a l'irresistible empenta de les revolucions que, semblantes a les tempestes atmosfèriques, han desemboirat mes o menys arreu el cel de la llibertat. Però queden en peu les socials, terribles, amenaçants, prenyades de negres tempestats per al present i pervindre, per lo mateix que es tan anormal, tan irregular, tan allunyada de la raó i de la justícia la distribució de la riquesa entre les diferents classes.

Els treballadors d'avui no son realment els paries, els esclaus d'ahir; gosen, es cert, de major suma de drets inherents a la personalitat humana; però falta molt, moltíssim encara per arribar a aquell grau d'independència necessària per a que l'home

pugui viure dignament com tal. *Mentres tots els homes no puguin donar satisfacció a ses necessitats materials, existirà un perill constant, per a la vida de la societat.* Aquest principi fonamental deu considerar-se com un verdader axioma, per molts que encara el calificaràn d'utòpic i delirant.

Naturalment que'ls que es troven be en l'actual constitució de la societat, que els que satisfan plenament totes les seves necessitats s'oposaran portats de son egoisme a tot canvi, a tota reforma que modifiqui la present manera d'esser. Però aquest mateix egoisme mal entès contribuirà a provocar amb major estrepit l'explosió de les tempestes que rondan per sobre de les nostres testes,

La maïxa del progrés es fatal, irresistible; totes les resistències juntes no podran impedir que's realitzi. Aquí està l'història per a comprovar-ho. I si en el segle passat, quan el poble estava sotmès a major grau d'abjecció, de misèria i d'ignorància, n'hi hagué prou amb un esclat per a que caigués en mil troços tot aquell immens poder acumulat en la noblesa i en les classes superiors ¿qui podrà evitar lo mateix avui o demà, donada la major cultura, la més ampla consciència que dels seus drets tenen tots els individus? Cecs han d'esser els que aixís no ho veïgin, i aquesta ceguera ha de costar-los-hi la seva ruïna.

Un sol medi hi ha per a que's realitzi pacíficament aquest progrés, evitant-li a l'humanitat dies de dol i de sang. Aquest medi es la convicció per part de les classes enlairades i il·lustrades, de que la terra no es i no pot ésser patrimoni dels menys, de que la vida no es un festí tant sols per a els privilegiats, sinó que tots tenim dret a ocupar lloc en ell. Arrelada aquesta convicció en els de dalt arribarà fàcilment als de baix, infiltrant-se en les capes socials, i acabarà per imposar-se a tots. Fora d'aquesta tran-

sacció generosa i noble, no es senyala més que un horitzó emboirat i un tenebrós pervindre.

Be sabem, per desgracia, que això es predicar en el desert; que aquestes nostres consideracions, velles, ja molt sabudes, han d'esser rebudes amb indiferència o amb sarcasme, sobretot sortint de nostra modestíssima publicació. Ens hem atrevit, no obstant, a estampar-les aquí, perquè creiem de necessitat que tots, grans i petits, donguin son judici davant la renovació social que es desenrotllarà després d'aquesta gran tragedia europea i que s'ovira ja, i la qual s'anuncia amb un raig de llum que, com llampec que ratlla l'atmosfera en dies de tempesta, apareix en totes les nacions.

LL. S.

Les eleccions de Senadors

L'APOSTASIA

Don Emili Junoy, ha fet públic el seu ingrés a la monarquia. El senyor Junoy, ex-revolucionari, es reformista, i ex-amic de Cambó, se manifesta desenganyat dels ideals republicans. Ha fet bé'l Sr. Junoy d'anar-sen. Val més un enemic franc, que un enemic disfressat amb pell d'ovella. Val més l'adversari a l'altra part de la barricada, que no en el propi costat, dificultant la lluita, entorpidint l'ofensiva. Que es precisament lo que sempre ha fet D. Emili Junoy,

Duen que'l senador monàrquic per Lleida, s'ha manifestat amic i partidari del regim, davant l'il·lusió, millor—obsessió—de poder arribar a ocupar l'arcaldia de Barcelona.

Ens sembla que'l senyor Junoy, ara,